

Přátelé

Helena Vondráčková

Co by byl svět bez lidí,
jejich úsměvů a vrásek,
bez citů, bez velkých lásek,
bez přátelství.

Co by byl svět bez dlaní,
které najdeš, když se kácíš,
když jsi sám, když cestu ztrácíš,
co s tebou bdí,

Co s tebou bdí
v tvých horečkách
životních kalamit.
Žijou tvé smutky,
zklamání i vítězství.
Dělí se s tebou o tvůj strach,
o tvoji touhu žít.
To slovo deset písmen má,
mnohý je nezná, přitom zná
přátelství.

Přátelé,
chtěla bych stále věrné přátele.
Odložte ostych, tváře nesmělé,
já jsem tak ráda, že vás mám.

Přátelé.
Jak je to krásné poznat tenhle cit
a od té doby hodně přátel mít
i když máš lásek víc než dost.
Láska je řeka, přítel most.

Co by byl svět bez očí,
které hřejou měkkou září,
blízkých slov, bez blízkých tváří,
bez přátelství.

Co by byl svět bez lidí,
kterým lhostejnost se přičí,
lidská závist, závist, která vzklíčí
v sobectví.

Však ještě příliš mnoho z nás
vidí jen sebe sám.
Byt zamkne na sto západů
za tlustou zdí.
Nestojí o to, mít nás rád
a je mu jedno, jak,
jak žijem, já,
má láska, svět,
když by měl křídla,
sám by vzlét
a nikdo s ním.

Přátelé,
být blízcí jako tóny vlastních strun,
je nutné, svět se houpá jako člun.

Jsem tolik ráda, že vás mám.

Přátelé,
mám lásku, to snad není na obtíž.
Přátelstvím pravé lásky přijdou blíž
a člověk nikdy není sám.
Láska je moře, přítel prám